

Bovenwoning Julia Geerdink - Dorpsstraat 10 Geesteren

Proloog

De melding komt op 12 maart 1994 vroeg in de avond bij de meldkamer binnen:

‘De Profeet heeft mijn dochter. Ze moet eruit, maar ze hebben haar nog. Jezus sta mij bij.’

‘Mevrouw, mevrouw, rustig alstublieft. Wie bent u en waar bevindt u zich?’

‘Dit is toch de politie? U moet mij helpen, de Profeet laat haar niet gaan. Ze doen van alles met haar en nu weet ik het niet meer.’

‘Kunt u mij alstublieft rustig vertellen wie u bent?’

De vrouw haalt diep adem.

‘Julia Geerdink.’

‘Waar vandaan belt u?’

‘Vanuit Geesteren, boven de slager.’

‘Op welk adres is dat?’

‘Dorpsstraat. Dorpsstraat ja. Nummer 10 of 12, geloof ik.’

‘We sturen iemand langs. Blijft u daar alstublieft?’

Als hoofdagent Peter Withag aanbelt, doet een slanke dame van middelbare leeftijd open. Haar donkerbruine haar valt ruim over haar schouders. Ogen diep in de kassen, lijkleek gezicht. Ze draagt een lange, blauwe jurk en daaronder sandalen.

Ze gaat hem voor naar een sober ingerichte bovenwoning. De contouren van de schilderijen van vorige bewoners zijn nog duidelijk zichtbaar op de kale, lichtgele wanden.

‘Goed, mevrouw,’ zegt Withag, nadat hij haar persoonlijke gegevens heeft genoteerd. ‘Wat is er aan de hand met uw dochter?’

‘De Profeet heeft haar gehersenspoeld, ze zit bij de Gemeente,’ zegt ze gejaagd. ‘Vrieswijk. Ze hebben haar meegenomen, ik weet niet waarnaartoe. Jezus komt binnenkort en daar moeten we op voorbereid zijn. De Profeten wijzen ons de weg naar de waarheid en bereiden ons voor op de eindtijd. Maar nu weet ik niet meer zeker wat de waarheid is en ze hebben mijn dochter.’

‘Hoe heet uw dochter en hoe oud is ze?’

‘Hannelore. Hannelore van Otterloo en ze is nu bijna zeven-tien. Mijn broer zegt dat we haar terug moeten halen voordat ze achttien is. Maar het is niet goed wat daar gebeurt. Ze verkeert in groot gevaar, want ze is weg. Was mijn vader er nog maar, die wist altijd wat te doen.’

‘Mevrouw, over welke gemeente heeft u het? Geesteren valt onder de gemeente Tubbergen. Bedoelt u dat ze hier ergens zit?’

Er breekt een glimlach door op het gezicht van de vrouw.

‘De Gemeente Gods. U kunt dat ook niet weten. Ik bedoel de Gemeente Gods. Daar zit ze en ze moet er nu snel uit, voordat ze achttien wordt. Dat zegt mijn broer. Hij noemt de Gemeente een sekte, maar dat is niet zo hoor. Wij zijn gewoon uitverkoren en verkeren in de Geest des Levens. Mensen als u begrijpen dat niet.’

‘Maar als ik u moet helpen zult u mij toch iets meer moeten vertellen.’

hoofdstuk 1

Opa Geerdink met Hannelore

Opa I

Augustus 1979

‘Wakker worden, we zijn er.’

Hannelore keek eerst met één oog naar haar moeder en knipperde wat met het andere. Ze waren er al. Jammer. Ze had de tunnel gemist, die vond ze altijd zo spannend. Aan haar vaders hand liep ze over het grindpad naar het huis aan ’t Weegje, een smalle straat die zich om de gelijknamige plas aan de rand van ’s-Gravendeel krulde. Halverwege hoorde ze de stemmen van de andere kinderen, die in de grote tuin achter het huis speelden. Ze rende naar de schommel en werd op gang geholpen door Flora, die al iets groter was. Ze kraaide van plezier.

Julia wilde net naar binnen gaan, maar snelde weer naar buiten.

‘Niet gillen en schreeuwen, Hannelore, gewoon spelen. Geen kabaal maken, dat mag niet van de Broeder.’

Maar als je nog geen twee bent en op een schommel zit, luster je natuurlijk niet naar je moeder.

Julia en Gert liepen door de keuken naar de woonkamer, die was omgebouwd tot een zaaltje waar zestig tot zeventig mensen konden zitten. Dorrie, de vrouw van de voorganger, slalomde met een dienblad vol koffie en koeken tussen de stoelen door.

Het was al druk en ze wilde graag dat de gasten zich thuis voelden.

Julia ging naast Brenda zitten, ze kenden elkaar van de school in Krimpen aan den IJssel waar Julia les gaf. Brenda's zoontje zat bij haar in de klas. Ze waren op het schoolplein aan de praat geraakt, eerst nog over de alledaagse dingen, de kinderen, de vakantie die eraan kwam, maar ineens had Brenda gezegd:

‘Juf, volgens mij heb jij een oprecht verlangen naar God. Ga eens met mij mee naar Bijbelstudie.’

Brenda vertelde zo aanstekelijk en vol overtuiging over de voorganger die de avonden leidde, dat Julia dacht: misschien is dit waar ik al die tijd naar op zoek ben.

De Bijbelstudie vond plaats in De Ark, een bijzaaltje van de Gereformeerde Kerk in Krimpen, een kale ruimte met wat rijen stoelen, een systeemplafond en linoleum op de vloer. Dat verdween allemaal naar de achtergrond toen de man die Brenda ‘de Broeder’ noemde van wal stak. Julia was diep onder de indruk. Ze ging nog een paar keer mee, en nadat ze thuis maar bleef vertellen hoe geweldig het was besloot Gert ook maar eens poolshoogte te nemen. Hij stond wat nuchterder in het leven, maar begreep de eerste avond dat hij daar op een plastic stoel zat, tussen een handvol gelovigen, precies wat Julia bedoelde. De man boezemde ontzag in. Het was niet alleen de keuze van de teksten of de uitleg. Het was de manier waarop hij sprak en maar bleef spreken. Hij stelde zich voor als de dienaar Gods, waarbij hij op iedere lettergreep de nadruk legde.

De. Die. Naar. Gods.

Brenda vertelde dat de Broeder op zondag in 's-Gravendeel preekte en daar moesten Julia en Gert ook naartoe. Ze werden er met open armen ontvangen. De Gemeente bestond uit fijne en warme mensen, die oprechte belangstelling toonden. De Broeder sprak na afloop van de dienst nog zeker een half uur met Julia. Ze was vaak moe, maar het voelde alsof een injectiespuit met vitaminen haar aderen vulde. Hier konden ze verder groeien in het geloof, wat een zegen voor hun gezin. Het woord van God sterkte

haar en ze kon het wel van de daken schreeuwen:

‘Jezus leeft! Ik voel het echt: Jezus leeft!’

‘Julia, we zijn er.’

Een bekende stem. Haar vader en moeder liepen langs de rijen stoelen naar haar toe, Hannelore triomfantelijk bij opa Geerdink op de arm.

‘Wat een enorm eind rijden zeg,’ zei hij. ‘En de straat hier voor de deur is niet best, die hobbelt aardig.’

Oma Geerdink trok er een gezicht bij alsof ze zure melk had gedronken.

‘Ik snap niet waarom we hier helemaal naartoe moesten,’ zei ze. ‘We kunnen toch ook in Vriezenveen naar onze eigen kerk? Je bent er nota bene gedoopt.’

Woning Vrieswijk – 't Weegje in 's-Gravendeel

‘Maar we hebben het gehaald,’ zei opa, ‘en laten ons graag verrassen door die broeder van jullie.’

Beertje Peereboom was achter de piano gaan zitten en zette een lied in. De gelovigen die nog niet zaten repten zich naar hun

plaatsen, ook de laatste kinderen werden uit de tuin geplukt en gingen keurig zitten.

Stipt om drie uur schreed de Broeder de kamer binnen, in een zwart pak met dito stropdas, een grote zilverkleurige bril op zijn neus, zijn haar strak in model. In zijn hals zat duidelijk zichtbaar een dikke bobbel. Hannelore keek daar altijd vol verbazing naar. Het leek wel of hij had geprobeerd een hardgekookt ei in één keer door te slikken.

‘Wees welkom bij de Gemeente Gods,’ zei hij plechtig.

Een prachtige melodie vulde de huiskamer. De tekst die Beertje zong was nieuw en onverstaanbaar.

‘Rechtstreeks van de Heer,’ zei de Broeder. ‘Is het niet fantastisch?’

De gemeenteleden knikten en neurieden bij het tweede couplet mee, ze waren gewend aan tongentaal tijdens de dienst.

‘Ik voel het, ik voel het duidelijk,’ zei de Broeder. ‘Jezus is nabij. Het is een bijzondere dag vandaag, de Here is aanwezig, hier voor ons. Wij zijn blij, wij zijn trots, wat een vreugde, wat een blijdschap vandaag. Prijs de Heer in al Zijn heerlijkheid.’

Zuster Beertje zette nog eens een nieuw couplet in, de Broeder zong al even onverstaanbaar met haar mee. Opa Geerdink keek over zijn linkerschouder naar zijn dochter. Ze zong in vervoering mee, haar armen ten hemel geheven. Hannelore zat keurig op haar stoel en keek vrolijk in het rond. Toen ze zag dat opa keek, zwaaide ze naar hem.

‘Wij aanschouwen vanmiddag een wonder, ingegeven door de Heer,’ zei de Broeder nadat de laatste klanken van het lied waren weggestorven. Zuster Willemien, een vrouw van middelbare leeftijd die al geruime tijd aan chronische hoofdpijn leed, kwam naar voren. De Broeder legde haar zijn handen op.

‘Here der Heerscharen, geef haar verlichting, geef haar kracht en neem de pijn weg. O God, help deze vrouw met Uw aanwezigheid, met Uw grote gaven en geef haar de Geest.’

De vrouw wierp zich op haar knieën en begon wartaal uit te slaan. Nogmaals legde de Broeder een hand op haar hoofd. Met de andere wees hij naar het plafond.

‘Dáár beste mensen, dáár gebeurt het. Laat ons bidden, de hemel bestormen voor onze zuster Willemien. Satan, wijk van haar in de almachtige naam van Jezus Christus. Heer geef haar kracht, o Heer, laat ons zien dat U er bent. Uw nabijheid is daar. Toon ons Uw grootheid, geef ons Uw licht. Halleluja, amen. Voel je het, zuster? Voel je het? Jezus heeft je aangeraakt hè?’

Op dat moment werd het hoofd van zuster Willemien omhoog gezogen, aangetrokken door de hand van de Broeder als een stuk metaal door een krachtige magneet. Ze ging staan en keek de huiskamer in.

‘Mijn hoofdpijn is weg. Ik voel het niet meer.’

Een zucht van bewondering ging door de zaal. Opnieuw een wonder. Het zoveelste binnen de Gemeente Gods. Deze voorganger was echt een geschenk uit de hemel. Hopelijk ging hij nooit meer weg. Met hem konden ze groeien in hun geloof en werden ze geleid naar de enige en echte waarheid.

De Broeder sloeg de Bijbel open en begon voor te lezen:

‘Broeders en zusters luister goed, dit is wat de Here mij heeft geopenbaard.’

Een half uur later sloot hij het boek weer. Je kon een speld horen vallen. De Gemeente staarde als gehypnotiseerd naar de voorganger. Alleen opa Geerdink schudde zijn hoofd. Zuster Beertje zette nog eens aan voor een nieuw lied, en toen dat na een minuut of tien ten einde was, ging Dorrie rond met verse koffie. Even pauze. De kinderen mochten in het keukentje ranja halen met een speculaasje of een bokkenpootje. De achterdeur bleef dicht.

‘Is het hier niet heerlijk?’ vroeg Julia aan haar vader. Ze straalde van oor tot oor.

Opa beet op zijn lip en liet zijn koffiebeker nog eens vullen. Net op het moment dat hij toch iets wilde zeggen, klapte de Broeder in zijn handen. De dienst ging verder, binnen een halve minuut zat iedereen weer op zijn stoel. Nu pakte Dorrie haar gitaar en begon geïnspireerd door de Heilige Geest, aan een nieuw lied. Met een gelukzalige blik keek ze in het niets. De Broeder

zong een paar regels met haar mee en nam toen het woord. Dorrie temperde haar volume, maar zong op de achtergrond gewoon door.

‘Broeders en zusters, vandaag zal ik u vertellen over mijn bediening.’

Een enkeling keek bedenkelijk. Dit hadden ze al zo vaak gehoord. Maar de nieuwkomers spitsten hun oren.

‘Vooral in 1963 kreeg ik een wonderlijke openbaring van God. Het was in de nacht. Ik werd geroepen van boven naar beneden. Plotseling was daar een groot licht en Jezus Christus was bij me. Hij doopte mij daar met de Heilige Geest. Dat ging gepaard met golven van liefde, van licht, van ontroering, van vrede en van rust.’

Julia keek Gert veelbetekenend aan.

‘Eén ding kan ik u zeggen. Het is een boven alles uittillend heerlijk genot van zekerheid en van licht en vrede, van opening, van bevrijding in je leven. Dat was een visioen, dan krijg je een lichtvisioen en ik mocht Jezus Christus aanvaarden als mijn persoonlijke Verlosser en Zaligmaker. Toen heb ik gezegd: U bent het toch? Ze zeggen wel dat het opgehouden is, maar U bent het toch? U bent het toch Here, U bestaat toch, God? U bestaat toch? En toen in die bewuste nacht, toen heeft God mij gedoopt in de Heilige Geest. Het begin van vele openbaringen, tot op de dag van vandaag, zestien jaar later. Ik heb deze bediening aanvaard in het vertrouwen mijn ervaringen en kennis te kunnen delen. Want Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.’

De Broeder wurmde zich tussen de stoelen door en legde enkele vrouwen de handen op. Een paar zusters stortten ter aarde en stootten onverstaanbare klanken uit. Wel verstaanbaar was het ‘Halleluja, ere aan Jezus, prijs de Heer.’ Hannelore wiebelde met haar beentjes over de rand van de stoel. Ze keek verwonderd naar die vreemde mevrouwen op de grond.

‘De Geest is krachtig vandaag,’ ging de Broeder verder. ‘We zien Hem aan het werk, de Here der Heerscharen. Deel de Geest en dompel u onder in Zijn woord. Ik zeg het u, broeders en zusters. Het grote verschil tussen mij en mijn medebroeders die ook

de boodschap van God mogen brengen is dit. Het grote verschil, het radicale verschil: zij hebben veelal God bestudeerd, maar ik ben door God onderwezen, dus van boven naar beneden, dat is het grote verschil. God, de Here, Die kan je in twee minuten meer leren dan wij in twee jaar kunnen studeren. Met studeren, dat is iets van God mogen weten. God, de Here, geeft zich in bepaalde mate vrij, maar de Here wil verborgenheden van zichzelf openbaren.'

Het was half acht geweest en nog altijd zaten de meeste kinderen muisstil op hun stoel. Hannelore niet, die liet zich op de vloer zakken, kroop naar opa en trok aan zijn broekspijp. Hij nam haar op zijn arm en ze klampte zich met haar armen om zijn nek, niet van plan hem ooit weer los te laten.

De Broeder viel stil en nam het aandoenlijke tafereel in zich op. Opa knuffelde op zijn gemak met zijn kleindochter, zonder dat hij doorhad dat de halve zaal zijn kant op keek. Met een harde klap op de tafel voor hem trok de Broeder weer alle aandacht naar zich toe.

'Er zijn kwade machten in het spel. De Duivel slaapt nooit.' Hij keek opa Geerdink strak aan.

'Hij is onder ons, hier en nu. Het is de strijd in de Hemelse Gewesten, die hier wordt gestreden op aarde.'

Nu wees hij ook naar opa.

'Geen aandacht voor de Heer is toegeven aan het kwaad dat zich verborgen houdt, dat zich onder ons schuilhoudt.'

Opa gaf Hannelore voorzichtig aan Julia en zei tegen de Broeder:

'U bent niet goed bij uw hoofd.'

Maar de Broeder was nog niet klaar.

'Ziehier de strijd met de demonen. Wij moeten zo voorzichtig zijn. Ze proberen het telkens weer. Neem deze oude man. Bezeten als hij is. Denkt dat hij het Woord kent. Maar wie is hij? Heeft God hem gestuurd of is het een afgezant van de Duivel, van het kwaad dat zich onder ons verspreidt? Het moet worden uitgeroeid, het moet weg van deze aardbodem. Verdwijnt! Nu!'

Opa nam zelfverzekerd het woord en met krachtige stem, maar zonder die te verheffen beet hij de Broeder toe:

‘U hebt het niet allemaal op een rijtje en verkondigt een giftige leer. Een opeenstapeling van onwaarheden. U maakt de mensen bang met uw praatjes en u bent het prediken en de Bijbel onwaardig. Stop met deze onzin. Stop er vandaag nog mee, voordat u slachtoffers maakt.’

Julia keek verschrikt toe hoe haar vader met een vinger naar de Broeder wees en zei:

‘Deze mensen verdienen beter. Uw leer klopt werkelijk van geen kant. U hebt nog nooit de Bijbel echt bestudeerd, u bent...’

De Broeder onderbrak hem:

‘Zwijg! Zwijg en verdwijn! Gods huis staat open voor velen, maar niet voor u. Wegwezen!’

Opa Geerdink nam zijn vrouw bij de arm en schoof naar het uiteinde van de rij stoelen. In het voorbijgaan gaf hij Hannelore een aai over haar bol.

‘We rijden meteen terug,’ zei hij tegen Julia, hard genoeg om door iedereen te kunnen worden verstaan.

Toen de ouders van Julia door de achterdeur verdwenen waren, nam de Broeder voor de laatste keer die dag het woord:

‘Deze man is vervloekt, de Duivel is sterk. Ik zal zorgen dat we hem verslaan, al kost het zijn dood. Ik voorspel het u. Laten we nu samen bidden.’

Een week later haalde opa Geerdink zijn zoon Bertus en zijn schoondochter Hannie op van Schiphol. Ze waren op huwelijksreis naar Londen geweest en vertelden onderweg naar Vriezenveen honderduit over wat ze daar allemaal hadden meegemaakt. Opa luisterde maar met een half oor, zei niets, knikte slechts af en toe. Toen het even stilviel, schraapte hij zijn keel en zei:

‘Het is goed mis bij Julia en Gert.’

Overzicht namen en gezinnen Gemeente Gods: zie binnenzijde achterflap.